

"שנים אני הייתי זאת שסירבה
להאמין בזה. ניסיתי לשכנע את
עצמי שאני טועה". דורון

סטילינג: שרי יהל, בגדים H&M, סה ליה ויאוסף פרטי, איפור ושיער: יערה מלכה

"הרבה יותר קל להגיד: 'חלום', הזדיה, מסכן", מלהאמין שאבא אנס את הילדה הקטנה שלו"

שלוש פעמים קבע בית המשפט שאביה של ורד דורון אנס אותה שוב ושוב כשהייתה ילדה, אבל בחודשים האחרונים היא מצאה עצמה מותקפת, מואשמת בכך שאביה נשלח לכלא "בגלל חלום שחלמה". עכשיו, כשהאיש שהפך את ילדותה לגיהנום נמצא סוף־סוף מאחורי סורג ובריח, היא מדברת. "לקחו פגיעה זוועתית שעברתי והפכו אותה לחלום. הושיבו אותי על כיסא הנאשמים", היא אומרת ומספרת איך זה לחגוג יום הולדת ראשון בלי הצל שליווה אותה כל חייה

"אני עדיין מעכלת
שהוא סוף־סוף בכלא.
שזה נגמר". דורון

"זה היה חלק

מהחיים שלי. כמו שאת אוכלת ואת שותה
ואת הולכת לגן ולבית ספר - אבא בא אלייך
בלילה למיטה. זה חלק מהשגרה שלך. את
בכלל לא יודעת גם מה קורה, מה זה. את לא
יודעת אפילו לתת לזה שם"

"אני מבינה שיש

אנשים, כולל אנשי מקצוע, שלא רוצים
להאמין שדברים כאלה קורים. גם כשיש
פסק דין, מי שלא רוצה להאמין, לא מאמין.
זה מגחיק את בית המשפט. מישהו
באמת חושב שכל כך הרבה שופטים הגיעו
להחלטה על סמך חלום?"

ובכל זאת, בחודשים האחרונים מצאה עצמה ורד דורון, הקורבן בסיפור המחריד הזה, מותקפת. הסיבה: הטריגר להיזכרותה במעשים שאביה ביצע בה היה חלום שחל־מה. קביעות בית המשפט החוזרות, שלפיהן ההרשעה לא מבוססת על החלום ויש לתת אמון מלא בעדותה - לא הספיקו למקטרת גים. אלה הזדקקו נגד התזה של זיכרונות מודחקים, שלפיה ניתן להרשיע נאשם בעִבירת מין במשפחה על בסיס זיכרון מודחק של קורבנו, והציגו את בני שמואל כאיש ש"הורשע בגלל חלום". הסערה הציבורית היכתה גלים: פורס־מו כתבות שציידו באב, כולל פרק בסדרת טלוויזיה שבו כיכב, ואפילו גילוי דעת של

אחד. בעקבות ההרשעה הוא עירער בשנית לעליון וטען שמדובר במקרה חסר תקדים, שבו תהליך ההיזכרות של בתו נעוץ כולו בחלום. בספטמבר האחרון אימצו שופטי העליון את חוות דעתו של בית המשפט המחוזי, שלפיה "זיכרונות המתלוננת על אודות המעשים שביצע בה המערער הם אמיתיים וכי זיכרונה לא נוצר יש מאין". לפני כחודש גם נדחתה בקשתו של שמואל לדיון נוסף. שוב ושוב קבע בית המשפט שעדותה של דורון מהימנה ושיש די ראיות חיזוניות לחיזוקה. "המערער ניצל את תומתה של בתו, חמס את ילדותה ונעוריה וגרם לה צלקות נפשיות כל ימיהו", קבעה השופטת עדנה ארבל בפסק הדין בעליון.

ב

שבוע שעבר חגגה ורד דורון יום הולדת 39. ארבעה ימים קודם נכנס בני שמואל, אביה והאיש שאנס אותה עד שמלאו לה 11, לכלא, לאחר שהורשע בעבירות של אינוס, בעילת קטינה ומעשה מגונה בכפייה ונידון ל־12 שנות מאסר בפועל ועוד שנתיים על תנאי. דלתות בית הסוהר שנטרקו מאחור־ריו חתמו את המאבק המשפטי הממושך שניהלה נגדו בתו במשך 12 שנים, שבמה־לכן גם שינתה את שמה, וסתמו את הגולל, היא מקווה, על סיפור חיים קשה ושובר לב. "זו תחילת החיים החדשים שלי", היא אומרת על יום ההולדת. "אני מרגישה שעד עכשיו לא חייתי. כל הזמן הייתי עסוקה במאבק ולא באמת היה לי מקום לחיים רגילים. זאת פעם ראשונה שאני חוגגת יום הולדת לא בתוך מאבק, ואני עדיין מעכלת את העובדה שהוא סוף־סוף בכלא. שזה נגמר.

"עד לא מזמן החיים שלי היו הרוסים. אבא שלי פשוט פירק לי את החיים לרסיסים קטנטנים, שמהם אני בונה עכשיו את החיים שלי מחדש. אני רוצה לחיות, אחרי שכל השנים האלה הייתי כלואה. עכשיו אני רוצה להשתחרר ושהוא, אבא שלי, יהיה בכלא". אבל לא הלכת לראות איך הוא נכנס לכלא.

"לא, לא, לא. זה לא משהו שמח בעיניי. יש בזה גם משהו מאוד עצוב. זה נורא. זה אבא שלי, הוא לא היה אמור לפגוע בי. הוא אמור היה לשמור עליי, לגונן עליי, לתת לי כלים לחיים. לא לנפץ לי את החיים ולהתעלל בי".

את עדיין קוראת לו אבא. "היו שנים שקראתי לו מפלצת, אבל כן, היום אני קוראת לו אבא, אפילו שהוא לא אבא בעיניי. אני משתמשת במילה הזאת דווקא כי אני לא רוצה להתכחש לזה שמי שפגע בי זה אבא שלי. אדם שאמור היה להיות שם, לשמור ולהגן עליי, ובחר לעִשות ההפך".

אני לא הנאשמת פה, אני לא אנסתי

שלוש פעמים הורשע בני שמואל בבית המשפט. ב־2007 הורשע בבית המשפט המחוזי, ברוב דעות. שמואל, שלאורך המ־שפט כפר במיוחס לו וטען שמדובר בזיכרון שווא של בתו, עירער לבית המשפט העִליון ובהסכמת הצדדים הוחזר התיק לבית המשפט המחוזי לצורך שמיעת חוות דעת של מומחים מתחום בריאות הנפש והר־פואה. בפסק הדין המשלים, שניתן בספט־מבר 2011, קבע בית המשפט כי אין מדובר בזיכרון שווא או בזיכרון יש מאין, שהופיע בעקבות חלום, אלא בזיכרון מודחק של דורון - ושמואל הורשע בשנית, הפעם פה

47 חוקרים בתחום המוח והזיכרון, בהם בעלי פרס ישראל ופרס נובל, שקראו לביטול פסק הדין של העליון בטענה שזיכרונות מודחקים "רחוקים עדיין מלעמוד במבחני האש המרעיים הנדרשים בחוק". אלה הציעו גם אפשרות שלפיה מדובר ב"זיכרון כוזב", כזה שהאדם מאמין בו, למרות העובדה שהאירוע שעליו הוא כביכול מבוסס לא אירע מעולם. בעקבות הדברים הוציאו לא פחות מ־105 אנשי מקצוע אחרים מכל העולם, בהם חוקרת הטראומה העולמית ג'ודית לואיס הרמן, גילוי דעת נגדי, שבו טענו כי "תס־מונת הזיכרון הכוזב" כלל לא הוכרה ואף לא הוכללה באוגדנים הפסיכיאטריים, בהם ה־DSM, "בשל היעדר ראיות מדעיות מספיקות". לעומת זאת, טענו, "תועדו שוב ושוב ראיות מדעיות לתוקף של זיכרון טראומה מודחק". במקביל הרגישה השופטת סבינה רוטלוי, יושבת ראש הרכב השופטים הרא־שון שהרשיע את האב, כי "בית המשפט הר־שיע את בני שמואל על סמך שלל ראיות, שנעלמו מהדיון הציבורי", כדבריה.

רק ורד דורון שתקה, מקשיבה בדממה לדיון הסוער. עכשיו, בדיון ראשון לאחר מאסרו של אביה, היא מדברת. "הפכו את הסיפור", היא אומרת. "במקום שזה יהיה: 'אבא שאנס את הילדה שלו, ואחרי 12 שנים סוף־סוף נעשה לה צדק', זה נהיה: 'הגבר האומלל והמסכן והחף מפשע, שהבית הפסיכית שלו חלמה חלום, והנה עכשיו הוא בן 75 ונכנס לכלא על סמך חלום'. 12 שנים חיכיתי שזה ייגמר, שהצדק ייצא לאור והאמת תיחשף, ובבית אחת הפכו את זה למשהו שאין לו שום קשר למציאות. 'אחרי כל מה שעברתי אני צריכה לה־סביר לאנשים מה היה ומה לא היה? למה? אני לא הנאשמת פה. אני לא עשיתי שום דבר. אני לא פגעתי, אני לא אנסתי, אני לא ממציא, אני לא משקרת. אני מישהי שאבא שלה אנס אותה ודיברה ועשתה, אבל אני מרגישה שבכל דרך רוצים שאשתוק".

למה את חושבת שזה ככה? "כי הקול שלי הוא קול שקשה לשמוע. כי האמת והמציאות הן משהו שקשה לעכל. אבא אונס את הילדה הקטנה שלו? הרבה יותר קל להגיד: 'אה, חלום, הזויה, מסכן,

חף מפשע – וגמרנו את הסיפור. אבל זה לא נכון. שמתי את הלב שלי על השולחן ופי שוט לקחו ומעכו אותי, היא אומרת בכאב. "אפילו על הבתולים שלי דיברו, ולפרטי פרטים. זה אכזרי. מי נתן להם זכות לדבר על זה? על מה ולמה? אנשים באמת מאמינים שאדם חף מפשע נכנס לכלא בגלל חלום? לקחו את כל סיפור החיים שלי והפכו את זה לחלום. אבל החלום בסך הכל היה הטי ריגר להיזכרות, זה לא יש מאין. זאת פגיעה זוויתית שעברתי. איך אפשר להגחיק אותה לכדי חלום? אני לא מאמינה שמישהו מאמין שזאת באמת הרשעה על סמך חלום. ממש הרגשתי שאם אפשר היה, היו גם שורפים אותי על המוקד, רק שחלילה אני לא אערער פה את הסדר הציבורי למישהו. הושיבו אותי על כיסא הנאשמים, ואני לא עשיתי כלום."

לא רוצה לצאת מסכנה

לא בקלות החליטה דורות להתראיין. שלושה חודשים התלבטה ובסופו של דבר בחרה לדבר, לא בלי חשש. לפני כמה שנים החליטה להישקף בשמה המלא, ובכך לאפ שר את חשיפתו של אביה – מעשה אמיץ ויוצא דופן, שדורון שילמה עליו מחיר אישי משמעותי. פרטיותה נלקחה ממנה וסיפורה הקשה הפך לנחלת הכלל.

כל אלה, יחד עם החודשים האחרונים, הפכו אותה חשדנית. מותשת ופגיעה כמו איילה במנוסה ממושכת. לוקח זמן להבין שהנוקשות שעולה ממנה לעיתים מסתירה בעצם הרבה מאוד פחד, לצד חרדה לפרטיות וכמיהה כמעט בלתי נתפסת לחיים חרשים. ולמרות זאת, חשוב לה לא להעביר מסר של אומללות או ייאוש, להפך. "אני אמנם קורבן עבירה, אבל אני לא רוצה רחמים ואני לא רוצה לצאת מסכנה", היא אומרת. "אני נפגעת גילוי עריות. בחרתי להישקף כי היה לי חשוב להעביר מסר, להגיד שאין שום סיבה להתבייש, לא לי ולא לאף אחד שעבר פגיעה מינית. אבל אני לא דמות ציבורית. אני לא זמרת או שחקנית, ובכל זאת אנשים מרשים לעצמם לצלם אותי בלי לשאול, לכתוב עליי ולדבר עליי ולראיין את המנוול שהרס לי את החיים. זה שאני מספיק חזקה כדי להישקף, לא אומר שמגיע לי לאכול חציץ".

איך הרגשת מול גילוי הרעת של 47 המור-מזוימים?

"הייתי בשוק טוטאלי. אני לא חושבת שהם אפילו קראו את פסק הדין, שבעליון הוא בעצם סוג של תקציר למה שהיה קודם – לכל הפרוטוקולים, לעדויות, לעימות עם אבא שלי. אף אחד מהם לא טרח להתקשר אליי. מצאתי את המכתב באינטרנט. ראיתי בזה חלק מקשר השתיקה בכל הנוגע לפגעי עות מיניות. הרי בית המשפט בישראל כבר קיבל לפני את הנושא של זיכרון מודחק. מישהו כנראה נבהל".

הם הציגו את האפשרות שיש זיכרון, אבל כוזב.

"אני לא יודעת בכלל איך להתמודד עם דבר כזה. צריכה להיות מישהי מנותקת, לא מחוברת למציאות, כדי שזה יקרה, ובפעם האחרונה שבדקתי – הייתי שפויה. באים אנשים ומשתמשים במומחיות שלהם ובכוח שלהם כדי לצאת נגד מישהי שכביכול, מה היא כבר יכולה להגיד להגנתה? הרי אין לי דרך להתמודד עם טיעון כל כך הזוי, כמו 'זה לא שהיא משקרת, היא מאמינה שהיא דוברת אמת'. היה בזה משהו נורא אלים".

איך באמת מתמודדים עם זה? "אני מבינה שיש אנשים, כולל אנשי

"שנים נלחמתי להעיק אותו מחיי ופתאום הוא נכנס לי לסלון, דרך הטלוויזיה, בלי אזהרה". האב, בני שמואל

"הפכו את הסיפור. במקום שזה יהיה: 'אבא שאנס את הילדה שלו, ואחרי 12 שנים סוף סוף נעשה לה צדק', זה נהיה: 'הגבר האומלל והמסכן והחף מפשע, שהבת הפסיכית שלו חלמה חלום, ובגיל 75 הוא נכנס לכלא על סמך חלום'"

"זה ריסק לי

את העולם, לדעת שאבא שלי פגע בי ככה. הרגשתי שאני לא רוצה להישאר בתוך העור שלי, בתוך הגוף שלי. רציתי לקלף את עצמי מעליי. הרגשתי לכלוך, גועל – אבל גם הקלה. הבנתי שהדברים שקרו לי עד עכשיו לא היו בגללי"

עליי, זאת אני, זה הסיפור שלי, אלה החיים שלי, ובבת אחת, אחרי שכל כך נלחמתי להשמיע את קולי, רומסים אותי לחלוטין".

בלי ביטחון, בלי אהבה, בלי אכפתיות

פסק הדין שמרשיע את בני שמואל פורש יריעה עצובה של חיים בבית קשה, אלים ושותק. לא בכדי פותחת השופטת ארבל את דבריה במילות שירו של המשורר יעקב אורלנדר, "אני נושא עימי את צער השתיקה". "חיים תחת טרור", מתמצתת דורות, הצעירה בין שלוש בנות, את ילדותה. "בלי ביטחון, בלי אהבה, בלי אכפתיות". על פי כתב האישום, נהג אביה להיכנס לחדרה כמה לילות בשבוע, להרים את כתונת הלילה שלה ולהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, ולעיתים לפיה. המעשים, נטען, בוצעו מאז שהייתה צעירה מאוד, בגיל שאינו ידוע במדויק לתביעה, אך מכוח ההתיישנות, נכתב בכתב האישום, יוחסו לשמואל רק מעשים שביצע בבתו מאז שהייתה בת עשר ועד שפיסקו בגיל 11, כשקיבלה את הווסת הראשונה.

מקצוע, שלא רוצים להאמין שדברים כאלה קורים. אני לא רוצה לנופף בפסק הדין: 'נהג, זאת האמת לאמיתה'. כי הרי גם כשיש פסק דין, מי שלא רוצה להאמין לא מאמין. מי שרוצה להמשיך להכחיש – מכחיש. ההתנהלות של הסנגוריה הציבורית וגילוי הרעת של המומחים פשוט מגחכים את בית המשפט. מישהו באמת חושב שכל כך הרבה שופטים הגיעו להחליטה על סמך חלום?"

ואין בדך ספק קטן, אולי אני טועה? "להפך. הרי שנים אני הייתי זאת שסיי רבה להאמין בזה. ניסיתי לשכנע את עצמי שאני טועה."

"לפעמים", היא מגלה אחרי רגע של שקט, "אני בוכה עד שלא נשארות לי דמעות. אני לא אוהבת לדבר על זה. אני בוכה על חוסר הצדק, על האטימות, על חוסר האונים. הרי אני לא יכולה לשנות את דעתו של אף אחד. לוקחים ממך את הסיפור שלך וכל אחד עושה בו מה שבא לו. זאת תחושה – היא בוררת בקושי את המילים – כמו של אונס. שלקחו ממני את זכות הבחירה. מבטלים אותי. אני לא קיימת. ככה זה היה בחודשים האחרונים. אף אחד לא ראה אותי. מי אני בכלל? יש ימי עיון, דיונים – זה

צילום: תומר קין

"זה היה חלק מהחיים שלי", היא אומרת היום. "כשאנשים אומרים 'אונס', תמיד חושבים על בחורה שהולכת ברחוב ומישהו קופץ עליה מהשיחים. איוושהי אפיוורה. מקרה. פה זאת לא אפיוורה. זה חלק מהחיים. כמו שאת אוכלת ואת שותה ואת הולכת לגן ולבית ספר – אבא בא אלייך בלילה למיטה. זה חלק מהשגרה שלך. את בכלל לא יודעת גם מה קורה, מה זה. את לא יודעת אפילו לתת לזה שם. את לא מבינה".

בהמשך הופיעה שורה ארוכה של תסמינים, שרק במהלך המשפט קושרו לפגיעה המינית, בהם התקפי חרדה קשים וחוסר יכולת להשתלב, עד שבסוף כיתה ט' מצאה עצמה דורון, עד אז תלמידה מחוננת, מחוץ למערכת החינוך. "החיים נעצרו לגמרי", היא אומרת. "לא יכולתי לתפקד. התמור טטתי. ימים שלמים לא יצאתי מהבית. העולם היה פשוט מפחיד, מאיים".

לצבא לא הצליחה להתגייס ובספטמבר 98, בגיל 22, ארזה מזוודה ונסעה לניו יורק. שם, באחד הלילות, חלמה שהיא מקיימת יחסי מין עם אביה והתעוררה. בעודה רושמת את פרטי החלום, התעוררה בה בבת אחת זיכרון המעשים המיניים שביצע בה אביה בילדותה. "כשכתבתי את החלום, בעצם העליתי את הדברים מתחת המודע למודע", היא מסבירה. "מצד אחד זה עשה לי סדר, הבנתי שהדברים שקרו לי עד עכשיו לא היו בגללי. אבל זה גם ריסק לי את העולם, לדעת שאבא שלי פגע בי בצור רה כזאת. הרגשתי שאני לא רוצה להישאר בתוך העור שלי, בתוך הגוף שלי. רציתי לקלף את עצמי מעליי. הרגשתי טמאה, הרגשתי לכלוך, גועל – אבל גם הקלה".

"כי אבא שלי כל הזמן אמר לי שאני חולת נפש, שאני לא בסדר, שאני זונה ואני לא שפויה ואני שקרנית. והבנתי שזה לא נכון". מטולטלת מהגילוי החלה דורות בסדרת טלפונים טרנס-אטלנטיים. השיחה הראשונה הייתה לדורותה, אחות אמה, שתיעד שנים אחר כך בבית המשפט נגד האבא. היא שוחחה גם עם אמה ואחיותיה והטיחה את ההאשמות באוזני אביה. "ניסיתי לפתור את זה קודם בתוך המשפחה", היא אומרת בשקט. "לאט-לאט התחילו להגיע עדויות של הסביבה הקרובה על פגיעות מיניות נורספות מצד אבא שלי".

בין העדויות, שהגיעו גם לבית המשפט, היו כאלה שנגעו ליחסים הקשים והמורכבים בין ההורים, שהכירו כשהאב היה בן 18 והאם הייתה בת ארבע. "כבר אז הוא הודיע: 'איתה אני אתחתן'", מספרת דורות. "במשפט אמא העידה גם שהוא פגע בה מינית כשהיא הייתה בת 12-13. פתאום הבנתי שהייתה איוושהי יריעה שמשוה קורה, שמשוה לא בסדר, ואף אחד לא עשה שום דבר. אף אחד לא הציל אותי. זאת תחושה קשה. זה ללכת בעולם בתחושה שאת לגמרי לבד. אף אחד לא שומר עלייך, את לא מסוגלת לשמור על עצמך – אין לך כלום, לא חיצונית ולא פנימית".

ההתפרקות לא איחרה לבוא. "הכל התפרק לי. לא עברתי, לא למדתי, לא תיפקדתי. לא היה לי שום דבר להיאחז בו, כלום. הייתי אבודה. וכשאת אבודה לגמרי, את מידרדרת למקומות מאוד אפלים".

ב-2002 החליטה דורות לשוב לארץ ולהישתלב. הטייגר לחזרה, היא אומרת היום, היה הגילוי כי אחותה הרה וההבנה שגם הדור הבא עלול להיפגע. "אמרת לעצמי שאני מעדיפה למות מלדעת שלא עשיתי הכל כדי למנוע ממנו לפגוע בעוד מישהו".

בשלב זה הוריה של דורות כבר התגררו

המשך בעמוד 42

המשך מעמוד 38

שו, אך חלק מבני המשפחה היו עדיין בקשר מסוים עם האב, "ואני המשכתי להיות לבד", היא אומרת. "היו גם אנשים שאמרו לי, 'זה אבא שלך, איך את מגישה נגדו תלונה?' זה לצאת נגד האבא, נגד המשפחה. מפחיד".

כעסת עליהם?

"מאוד. גם אחר כך, במהלך המשפט, מבחינת הפגיעות המיניות הייתי בעצם המתלוננת היחידה, למרות שבבית המי שפט העידו עוד בנות משפחה שהוא פגע בהן. הרגשתי שבאיוזוהו מקום אני עושה את העבודה בשביל כולן. כולן ממשיכות בחייהן, מתחתנות, יולדות ילדים, עובדות, מתפקדות, ואני לא מסוגלת לעשות שום דבר. זאת תחושה איומה. הרגשתי שהפקירו אותי. לקח המון שנים עד שהתחלנו לשקם את הקשר בינינו, המשפחה".

אמא אמרה: הוצאת אותי לחופשי

בשלוש השנים האחרונות דורון ואמה מתגוררות יחד בדירה שכורה. "אחרי שכל החיים שלי הייתי לבד, הרגשתי שאני כבר לא יכולה יותר וביקשתי ממנה לעבור לגור יחד. בהתחלה זה היה נורא קשה, אבל היום יש לנו קשר מדהים. גם הקשר עם האחיות שלי מצוין".

למה היה קשה?

"כי בהרבה מובנים אני זאת שהאירה את האמת המכוערת והמשפחה התפרקה, גם כלכלית. ההורים שלי היו מבוססים, היה להם עסק, והיום המצב הכלכלי שלנו מאוד קשה. פעם דיברתי על זה עם אמא והיא אמרה: 'אבל את הוצאת אותי לחופשי'. ועדיין, זה משהו שהילדה הקטנה במשפחה לא צריכה לעשות".

יש לך רגשי אשמה?

"אני אספר לך סיפור. כפי שעלה במהלך המשפט, אבא שלי פגע מינית באמא שלי ובאחיות שלה. בזמנו, דודה שלי סיפרה על זה לסבתא שלי ז"ל ולא עשו עם זה כלום. כשחזרתי לארץ מאוד כעסתי והטחתי את זה בפני סבתא שלי. כמה חודשים אחר כך היא נפטרה ולקחתי את זה עליי. שאם לא הייתי היות ברור לי שזה לא באשמת, אבל זה משהו שסחבתי איתי, וכן, יש אשמה גם על זה שאמא שלי לבד, על המצב הכלכלי שלה. מצד שני, מה האלטרנטיבה, להישאר עם המפלצת הזאת?"

את כועסת עליה לפעמים?

"תראי, הרבה אנשים שואלים אותי איפה אמא שלי הייתה בכל הסיפור, וחשוב לי להדגיש שאמא שלי לקחה אחריות. היא הלכה לטיפול, גם כנפגעת מינית וגם בקיבוצה של אמהות לבנות שנפגעו מינית, זה לא מובן מאליו".

במסגרת הניסיון לבנות את חייה מחדש היא לומדת משפטים כבר שנה שלישית במרכז האקדמי ברמת גן. עו"ד ענבר יחזקאלי-בליליוס, מי שהייתה בעבר היועצת המשפטית של איגוד מרכזי הסיוע ושאלה פנתה דורון ליעוץ משפטי במהלך המשפט, היא שעודדה ושיכנעה אותה לפנות ללימודים אקדמיים, על אף שלדורון לא הייתה אפילו תעודת בגרות. היא גם זו שהציעה לה ללמוד דווקא משפטים.

"רציתי להבין את העולם המשפטי וענבר היא זו שהאמינה בי ואיפשרה לזה לקרות", אומרת דורון ומספרת שהספיקה גם לסייר בכלא מעשיהו. "הכניסו אותנו לאגף 4, של עברייני מין. זה היה לא קל. מצד שני, אני עדיין מאמינה שלכל אדם, גם אם הוא אסיר,

"לפני כמה שנים, אחרי ההרשעה הראשונה אולי, ראיתי 'סיינפלד' ופתאום שמעתי את עצמי צוחקת. זה היה מוזר. לא זיהיתי את הקול הזה. יש לי רגעי צחוק כל כך מעטים. אז את שואלת מה אני הכי רוצה? לצחוק. אני רוצה לצחוק"

אם עושים גוגל על השם שלי, הכל עולה. אין לי באמת בחירה מתי ואיך לספר ולמי. אז מתי את מספרת? "ברוך כלל על ההתחלה. אני אומרת שנפגעת מינית על ידי אבא שלי. שאני מתמודדת עם זה וזהו".

זוהי מרתיע? "ברור. קודם כל, כי זה סיפור קשה וגם כי אנשים לא יודעים מה ייצא ממך אחרי חוויה כזאת קשה. אני חושבת גם שמפחיד אנשים שאני מדברת על זה כל כך גלוי ופתוח". בעקבות ההזכרות, עוד בניו-יורק, חזרה להאמין באלוהים אחרי שהתרחקת מהאמונה. בבית המסורתי שבו גדלה, היא מסבירה, לימד האב את בנותיו שאי סור להוציא הגה אחרי קריאת שמע שעל המיטה. מאוחר יותר בלילה היה נכנס לחדר ומבצע בכתו הצעירה את זממו. "אצלנו השתמשו באמונה לרעה", היא מסבירה. "הרבה שנים שאלתי את עצמי איך יכול להיות שיש אלוהים ואני ככה סובלת. אבל דווקא מתוך האפלה הגדולה שבהבנה שזה מה שקרה לי, גיליתי מחדש את האמונה".

היום היא לא מגדירה עצמה דתייה, אבל כן שומרת שבת. "האמונה היא מקור הכוח שלי. אני מאמינה שדברים לא קורים סתם ושכל אחד יש שליחות בעולם הזה. אני חושבת שהמסע שלי פה וגם החשיפה שלי הם השליחות שלי בעולם".

את לא מצטערת לפעמים על החשיפה? "לא תשאלו קורבן שוד או ניסיון רצח למה הוא נחשף, נכון? כאן יש חיבור בין הפשע של האלימות המינית לבושה של קורבנות הפשע וזה חיבור מעוות. לי יש אידיאולוגיה שאומרת בפירוש: אני קורבן, אין לי שום סיבה להתבייש. זה שהחברה מנסה להפוך אותי למישהי שצריכה להתבייש במשהו, זו בעיה של החברה, לא שלי".

את לא באמת יכולה לברוח מזה

כניסתו של בני שמואל לכלא נדחתה אינספור פעמים מטעמים שונים. כל הזמן

הזה ישבה דורון והמתינה. "זה תמיד ריחף מעליי", היא מתארת. "כמו צל שמעיב. את לא באמת יכולה לברוח מזה. זה ממלא את כל כולך. את לא פנויה להתעסק בשום דבר אחר. ככה במשך 12 שנים".

את כועסת שזה נמשך כל כך הרבה זמן? "זאת שערורייה. אי אפשר באמת להתפנות לחיים ובכל פעם מחדש יש טל-טלה. כל פעם את מתמודדת עם משהו שהוא לא סגור. כל פעם את מגלה שזה עדיין פתוח".

בפרק על אביה בסדרה "תיקים מהסגוריה", ששודר לאחר הרשעתו ורחיית ערעורו בעליון, לא צפתה. "כל כך הרבה שנים נלחמתי בשביל להעיף אותו מהחיים שלי, ופתאום הוא נכנס לי לתוך הסלון, דרך הטלוויזיה, בלי שום אזהרה או הודעה מראש", היא אומרת. "זה פשוט מטורף וחסר תקדים שנתנו לו כזו כמה. מרובר בעברייני מין מורשע בשלוש ערכאות, שהשמיע את כל הטיעונים שלו שוב ושוב בבית המשפט במשך 12 שנים".

"כל החיים הייתי הילדה הקטנה והוא היה האבא הגדול והמאיים. זה לא היה כוח. להצליח לתת ביטוי לאמת ולהעביר אותה הלאה, למשטרה, לבית המשפט – היה ניצחון מאוד גדול של הילדה הקטנה וחסרת האונים הזאת מול האבא שפגע בה. ופתאום, בבת אחת, זה התהפך. החזירו לו את הכוח. נתנו לו את הלגיטימציה להמשיך לפגוע בי. אף אחד לא עצר לחשוב מה זה יכול לעשות לי".

בספטמבר האחרון, כשניתנה הכרעת הדין בערעור, ציפתה להקלה, אך זו לא הגיעה. "זה לא נגמר", היא אומרת. "תמיד יש משהו. אם את לא מתלוננת, שואלים למה לא התלוננת. אם הפרקליטות סוגרת את התיק, אומרים: 'נו, סגרו את התיק'. אם את מגיעה למשפט ויש זיכוי, שיכול להיות גם מחוסר הוכחות ולא מחוסר אשמה, אומרים: 'הנה, כנראה זה לא קרה'. אם יש עסקת טיעון אומרים לך: 'נו, ההר הוליד עכבר'. אבל במקרה שלי יש הרבה שעה אחרי הרשעה אחרי הרשעה – וגם זה לא מספיק. אני מסתובבת בתחושה של בגידה. ואני עוד נחשבת בת מזל, כי במי קרה שלי עשה צדק, האמת יצאה לאור. זה הישג אדיר".

בסוף פסק הדין בעליון השופטת ארבל כתבה שהיא מקווה שסיום החליבים המדשפטיים "יביא מזור לנפשך הפצועה". היום יש תחושת ניצחון?

"לא ניצחון. גם לא סגירת מעגל. אולי סגירת פרק. זה פרק בחיים שלי שעכשיו אני רוצה באמת לסגור. המאבק שלי לא היה רק מאבק משפטי, למען הצדק, אלא גם מאבק שלי על עצמי, על החיים שלי". כשאני שואלת אותה מה היא הכי רוצה, היא מדברת על משפחה. לגור במושב, להתייחס, ללדת ילדים. "שיהיה להם אבא טוב", היא אומרת. "היום אני מייחלת לזוגיות".

"אני אספר לך משהו", היא מוסיפה אחרי שתיקה. "לפני כמה שנים, אחרי ההרשעה הראשונה אולי, שמעתי את עצמי צוחקת. ראיתי 'סיינפלד' או משהו, וצחקתי ופתאום שמעתי את עצמי צוחקת וזה היה לי מוזר. זה אשכרה היה לי מוזר, כי לא ידעתי מה זה. פתאום הבנתי שאני לא צוחקת. זה קטע, אני פשוט לא צוחקת. יש לי רגעי צחוק כל כך מעטים. ואז פתאום שמעתי את עצמי צוחקת ולא זיהיתי את הקול הזה. אז את שואלת מה אני הכי רוצה? לצחוק. אני רוצה לצחוק".

chenkotasbar@bezeqint.net